

„Det er en hel anden Sag, Ragnhild. Fa'er har overhovedet aldrig kunnet forstaa Emanuel, og jeg selv har ganske vist ogsaa mangen Gang ondt ved at forlige mig med hans Anskuelser og Levevis . . . om min Broder Carl vil jeg nu slet ikke tale. Men selv om man ikke deler en Andens Livsopfattelse, kan man dog nok respektere den.“

„Jeg tror virkelig, du begynder at blive lidt paavirket af din Broder, kære Betty. Jeg har jo nok mærket det i den sidste Tid, at —“

„Aa Snak, Ragnhild! Hvor du dog taler!“

„Ja ja. Det trøster mig dog, at du endnu finder din Broders Maade at tage Livet paa temmelig aparte. Du maa vist ogsaa indrømme mig, at det ikke er unaturligt, naar den vækker Folks Forundring. Forøvrigt har din Broder vist altid haft en vis Lyst til at være anderledes end Andre. Det forekommer mig, du selv en Gang har ytret noget saadant.“

„Emanuel er min Moders Søn. Og Moder var jo heller ikke, som Folk er flest.“

Fru Betty sagde disse Ord med høj Rødme paa Kinderne, — det var nemlig første Gang, at hendes ulykkelige Moder blev nævnet dem imellem. Men hun følte Trang til en Gang for Alvor at